

dtige Beskatning, idet man har udtalt, at der ikke burde gjøres Forbring paa, at de Afgifter, der skulde staffles tilveie, skulde æquivalere det Overtud, som Handlen efter en Gjennemsnitsberegning for en Række Aar hidtil har givet, og det saameget mere, som slige Beregninger ere høist usikre. Saaledes har Commissarius i Stænderne i 1846 udtalt, at man var i en stor Vildfarelse, naar man troede, at Statskassen havde Fordeel af den kongelige Handel paa Færøerne, da den tværtimod ikke engang havde Renter af Capitalen, og Folkethingets Finantsudvalg er i 1850 kommet til det Resultat, at Handelen kun gav 3 Procent af den i samme indestaende Capital. De i Sagen indviede Autoriteter ere imidlertid komne til meget forskellige Resultater; saaledes har Indenrigsministeriet anslaaet det aarlige Overtud for Aarene 1829 til 1851 til 12,502 Rbd., Finantsministeriet til 14,406 Rbd., og Handelsdirectionen, der er kommen til det gunstigste Resultat, til 20,877 Rbd. Lagthingets Udvalg har imidlertid meent, at de Afgifter, der under en ny Tingenes Orden kunde staffles tilveie, omtrent vilde være tilstrækkelige til at holde Statskassen skadesløs for det Overtud, den hidtil har havt; men, selv om dette ikke skulde vise sig at være Tilfældet, antager jeg dog, at ethvert Forsøg paa at opstille en anden Norm for Afgiftsydelsen vil strande paa de dermed forbundne Vanskeligheder, og jeg haaber derfor, at man vil holde sig til Ræstegiften, der allerede har vundet Manges Bifald.

Et meget vigtigt Spørgsmaal, hvorefter der imidlertid er Meningsforskjel mellem den forhenværende Indenrigsminister og Lagthinget, er, hvorvidt Handelen skal være bunden til visse Steder paa Færøerne, eller om man skulde kunne anløbe ethvert Sted. Den forhenværende Indenrigsministers Udfast, der har været Lagthinget forelagt, foreslaaer nemlig, at de til Færøerne ankomne Skibe kun maae have Ret til at anløbe Thorshavn, Bestmanhavn, Trangsbaag og Baag paa Vordø, og at, hvis man vil løbe ind i en Winterhavn, skal man gaae ballastet dertil og derfra og kun have Ret til at indtage Ladning i en af de 4 nævnte Havne. Man er nemlig gaaet ud fra, at man maa concentrere Handlen saa meget som mul-

ligt, ligesom at der ogsaa paa de 4 Handelssteder findes Pakhuse og andre Bygninger, der i Fremtiden kunde benyttes til Handelen, ligesom man ogsaa har antaget, at Færøerne kunde blive tilstrækkeligt forsynede fra de 4 Handelssteder, navnlig, naar man seer hen til, at der kan erhverves Tilladelse til at fore Vareet ogsaa til andre Steder paa Øerne. Men Lagthinget har paa det Bestemteste fraraadet denne Indskrænkning, idet det nemlig har meent, at en saadan kom i Strid med Beboernes almindelige Interesser. Vel har Lagthingets Udvalg meent, at Indbyggerne kunde blive tilstrækkeligt forsynede paa denne Maade, især naar man tager Hensyn til, at de for nogle Aar tilbage kun havde eet Handelssted at lye til, men man har paa det Bestemteste benægtet, at det vilde være fordeeltigt at binde Indbyggerne til disse 4 Pladse. Den Fordeel, der skulde opnaaes ved Monopolhandelens Ophævelse: Productionens Forøgelse, Fisseriernes Udvidelse o. s. v., vilde idetmindste lide ved en saadan Indskrænkning. Desuden har man meent, at dette vilde give Anledning til, at de Handelende paa disse enkelte Steder, let vilde kunne monopolisere Handelen, udsuge og undertrykke Indbyggerne, og dette har man naturligviis anset for meget farligt. Med Hensyn til, at det var af Bigtighed, at Færøerne selv kunde komme til at drive Skibsart og Handel, har man troet, at kunne henholde sig til hvad den kongelige Commissarius i Stænderne i 1846 har udtalt; han meente nemlig, at først, naar Færingerne selv kunde komme til at drive Handel og Skibsart, vilde de faae Gavn af Handelens Frigivelse. Derimod er Lagthinget gaaet ind paa, at de 4 Havne, der ere nævnte, kunde betragtes som Clareringssteder, i Forbindelse med 3 andre Havne, Sand, Midvaag og Kongshavn. Vel ere de to første af disse 3 Havne undertiden vanskelige at anløbe, men man har dog anset det for rigtigt, at man maa kunne clarere paa disse Steder, siden Kjøbmænd rimeligviis vilde nedsette sig der; derimod er Kongshavn den allerbedste Havn paa Færøerne; den kan anløbes, naar man ikke kan anløbe nogen anden Havn, og ligger desuden i det store Østers-Syssel, hvorfor man ikke har meent, at der var nogen Grund til